

יש זהם פותח טפח וכו' וא"כ הו' רק מדרבנן עכ"ל ותמהני דהתינח טס צצרכות (י"ט ע"א) דמדלגין היינו ע"ג ארוכות שהי' ניכר למעלה הגולל והדפק של הארון ע"כ שפיר י"ל דרוז ארוכות יש זהם פותח טפח וצפנים משא"כ צקצרים ישנים שכבר אינם ניכרים והיינו צע"כ שדדרקו ונפלו כ"כ עד טגס וצפנים נרקצ כצר הגולל והדפק (הנוכסה) ונפל העפר עכ העלמות אי"כ כצר אין פותח טפח צהחרון וא"ך שייך לדמותו לנודנגין היינו ע"ג ארוכות ולפלח בי צמק"א טס צטוטו"ד (צק"י רל"ג) לענין קצרי עכ"ס הרגיש צזה דצקצר י"ל דנרקצ הכיקוי ולי"ש פותח טפח וכאן כתצ זה כ"כ צתוך דצריו לדצר צרור ולא הרגיש כלכ צהנז' צמחכה"ה ואחתוס צצרכת חיי"ס ארוכ"ס ושוכט"ס

סימן ס"ה

בצור ידי"נ החו"צ וכו'

אשר שאלת צדצר הגנוח צעש"ק שקורס חג השצועות כי ערצ שצועות חל צש"ק צשנה הזו ועפ"י הארז"כ אין להקתפר עד ערצ שצועות ועיי' שצרי תסוצה (ק"י תל"ג ק"ק ד') צענין הגלוח כשחל כמו צשנה זו דהנה צנהר שלום להמקוצל הגדול הה"ק מהר"ש שרעצ'י ז"ל"כ חוכך להחמיר כשחל ערצ שצועות ציוס ט"ק שלא לגלח כלל וכמוצא צאחרונים הנה מלצד שהוא דצר זר לעשות כן ליכנס לחג הקדוש הנכצד והנעלה הלז כשהוא מנווח צשערוהיו הלא הנה צשער הכוונות (צהגה"ר ח"ט) כי הה"ק ומהר"ש וויטאל ז"ל צסס אציו מרן ומהר"ו ז"ל"כ שהי' מוגלח דוקא ציוס ויה צכל השנים (גס כשלא חל וי"ט צש"ק) ושאל אוחו הטעם והקתיר מוננו הדצר דמה אוחו צקש ואמר שמוא לא יוכל היהודי לצא לגלחני (ציוס ערצ שצועות) ואשצ צנוועד צלי תגלחת והאמת יור' דרכו שהי' לו טעם עפ"י קוד שיש לגלח ציוס וי"ח עיי"ש טעמו של מהר"ש וויטאל (עפ"י קוד) שחשצ צדעתו וא"ך שייך לחלוק צחכמת האמת על נורן מהר"ו ז"ל דגס צשאר השנים הי' מוגלח ציוס וי"ח וא"ך יהי' טוס הי' גס אכ כגוצה ארזיס גוצהו לחלוק עליו אשר מומס יתד מוננו פינה צחכמת האמת שגילה הארז"כ ואשר הגיד כי לא צא נעוה"ז רק צצצילו ללמוד חכמת האמת ורק עיי' כחציו אח"כ זכינו כמנין מן החרכים לכהארז"ל כנודע וא"ך יעלה על הדעת שלא לעשות כמוהו עכ"פ כשחל ערצ שצועות צש"ק כנז' וגס אס נאמר שצודאי לא הי' כונת מהר"ש שרעצ'י לחלוק על מהר"ו דצצרים שהס עפ"י חכמת האמת והקוד וגס לא להכחיש עדות מהר"ש וויטאל שראה לאציו ז"ל נוהג כן רק דק"ל למהר"ש שרעצ'י דלא עפ"י קוד עשה מהר"ו כן (כמו דק"ל למהר"ש וויטאל) רק מפני שחשט שלא יצא המגלח היתודי צערצ שצועות ויכנס ליו"ט צשערוחיו ע"כ גילה ציוס שלפניו (יוס וי"ח לכפה"ע) כמו שהגיד טעמו כנ"ל ומפני חשט הנגלה טיכנס לירש צשערוחיו דמה הטעם עפ"י קוד שיש לגלח רק צערצ שצועות כן ק"ל צע"כ למהר"ש שרעצ'י כד'

ומזה הצנתי קלת וי"ש צסות צתי כהונה (ח"א צית דין ק"י כ"ג) צענין הניכת כהנים על קצרי לדיקים והוצא צפת"ס (ק"י טע"צ ק"ק צ'י) אונס צפת"ס הציא צסמו צקיס להלכה דקלא כדין עוקיס הנוהגיס כן אולם צאמת צסות צתי כהונה טס לא החליטו כן וכי צזה"ל ע"כ אמרתי אעלה על אר"ש כל ונה שהפה יכול לדצר מדעת ושלא נודעת ואת כולם ישא רוח חכמים וכעת נא הוכח לי מנהג זה ורציס גדולים ועלומיס ואנכי הרואה הלוך הלכו האיש"יס על קצרי הלדיקים ע"כ נאלמתי דומי' "ואיכהו צקיא"י וכך נגנה להס ולדורות ראשונים וקוד הי' ליראיו. והי' יא"ר עיינינו צתורתו וכי עכ"ל חרי נחה דעכ"פ הוא לא החליט לאיקור וגס שכתצ שרציס גדולים ועלומיס שהיו כהנים וחלכו על קצרי לדיקים ואיכהו צקיא"י וכך נגלה להס מדורות ראשונים וקוד הי' ליראיו עכ"ל כנז' וא"ך שייך לומר שהחליט לאקור הלא אדרצא וכו' ומי"ש שנגלה להס (ההיתר) מדורות הראשונים וקוד הי' ליראיו אולי כונתו מומ"ש צסס הארז"ל שצויה למהר"י הכהן תלמידו לילך ולהשתקח על קצרי ר"י צר אינעאי כנ"ל ועכ"פ אכן ונה כנ"י אצתרי' וצודאי אינני כדאי וחלילה נא צאתי כהכריע עד יעמוד הכהן לאורים וישני עפר להיות צ"צ נעורים ודגה אחרי זמן רצ ראייתי עתה צסות טוטו"ד כהגאון מהרש"ק ז"כ ונהדורא הלייתי ח"צ שדדפק מחדש (ק"י רל"א) שהעלה והציא ע"ד אהלי קצרי לדיקים שצודאי לא יכנס טס כהן והנני צזה כהעיר מי"ש צתק"ר טוטו"ד טס ע"ד ילקוט משלי (הך ענינא שמוצא צתוק' צ"נ דק קי"ד צשינוי לשון) שאמר אלי' הנציא ז"ל דתי"ח אין מטמאין הן ותלמידיהן אך דטס הי' קודס קצורה עכ"ל עכ"פ מה שכתצנו למעלה לענין להתעסק קודס קצורה צודאי יש היתרא (וכתצנו להלכה ולא למעשה לחורות לרציס כנ"ל) ומי"ש צטוטו"ד כיון דכקט צילקוט צלשון תי"ח ולא לדיקים אין מטמאין והרי קי"ל דאן לנו צזמנינו דין תי"ח וצפרט להקל צאיקור הורה עכ"ל הנה מי"ש שאין לנו צזמנינו דין תי"ח הגס שכ"כ צש"ך יו"ד (ק"י י"ח ק"ק כ"ט) צסס כמה ראשונים (וצק"י רמ"צ) לענין שאל' ליתן המציי"ש ליטרא דדהצא מי"ח לאו דכ"ע הוא זה ועיי' צתק"ר הרד"ך (צית כ"צ חדר י"ד) וכן צסות מהר"ש הלוי (חיו"ד ק"י ח') חולק עיי' וק"ל דגס צזמה"ז קנסינן ליטרא דדהצא וכן עוד רציס דק"ל כן ואס יש דין תי"ח להו"יא ממחקת מומן ליטרא דדהצא וכיונא אי"כ לענין זה ג"כ י"ל להיתרא וצפרט לד' הראצ"ד הנ"ל דאין כאן איקור תורה צכהני זמנינו טממאו כצר למחיס כנ"ל ומי"ש טס צטוטו"ד צסס טעה מקוצלת צצ"נ טס דומי"ש לממאות לכשיא (כמו שכתצנו לעיל מזה) היינו לכשיא דוקא ולא לגדול הדור צזמנינו הנה חפסתי צשטוריק טס ולא מלאתי לא מינ"י ולא מקלתי ואגב אכתוב מה שראיתי צטוטו"ד הנ"ל (ק"י רמ"ח) לענין צית החולים שקמוך לציתיק טיש לחוש טיש טס קצרים (שא"נס כיכרים) קמוכיס ומלחיל עליהס וכי דהוי ספק דרצק כיון דאפי' הי' טס קצרים חרי רוצ ארוכות

